

viklingslandene fremkalder før eller siden ustabilitet og politisk ekstremisme, mens fremme af respekten for menneskerettighederne i udviklingslandene ikke alene er til gavn for de mennesker, der får deres rettigheder, men også for vores egne nationale interesser. Det er en god investering i en bedre og sikrere fremtid.

Forhandling

Margrete Auken (SF):

Først vil jeg gerne takke for en grundig besvarelse, hvor der var meget lidt, som jeg ikke kunne være tilfreds med. Lad det være sagt til indledning, for jeg synes, den var glimrende. Det er klart – og det kommer jo frem nu i mit svar til ministeren – at der er steder, hvor jeg ikke er tryk. Måske kan jeg formulere det på den måde.

Lad os først sige i den positive ånd, at når vi tager fat på dette spørgsmål og ikke bare siger, at nu går alting godt, er det ud fra det svar, jeg for nylig hørte på spørgsmålet: Hvordan ser det fuldendte demokrati ud? Der blev svaret: Det er fuldendt, når man hele tiden spørger sig selv, hvordan det kan blive bedre. Det er altså dette spørgsmål om, hvor vi ikke er gode nok, der altid må drive os, når vi arbejder med de ting, fordi vi ellers meget let forfalder til ikke at være gode nok i det hele taget.

Kl. 15.25

Vi har valgt at gøre det ved at tage udgangspunkt i menneskerettighederne, og vi har mærket os, at andre lande, eksempelvis Norge og Holland, som vi jo plejer at sammenligne os med, har taget FN's millenniumerklæring til sig som et aktivt redskab i udviklingsbistanden. Det er meget sympatisk. Vi hjælper, fordi vi skal, fordi vi er bundet af det på grund af vores forpligtelser ifølge konventionen, og ikke fordi vi er specielt gode, og hjælpen er også nødvendig.

Vi skal sikre, at bistanden tydeligere retter sig mod mennesker, specielt de svageste. Jeg tror, det er vigtigt at gøre sig klart, når man taler om rettigheder i denne sammenhæng, at rettigheder er forbeholdt den svage part, børn, syge, gamle, dyr og åndssvage. Vi andre har strengt taget kun pligter. Den eneste ret, vi har, er retten til at være ordentlige, og den er selvfølgelig også værd at slås for. Men det er altså vigtigt, at man ikke gør det til de privilegeredes rettigheder og slet ikke, når det drejer sig om, at man måler ulandsbistanden på rettighederne.

Fordelen ved at gøre bistanden rettighedsbaseret er med andre ord, at man holder målet klart. Når det gælder en så vigtig ressource som vand, er det alene et bistands- eller et nødhjælpsprogram, hvor man ikke har nogen sikkerhed for, at den enkelte får tilstrækkelig adgang til vand. Men det mål kan man arbejde hen imod ved at gøre det rettighedsbaseret.

Også i valget mellem forskellige indsatser vil det være godt at have dette solide mål: at de skal være rettighedsbaserede. Det vil sige, at når vi inddrager de sociale og økonomiske rettigheder, får vi også placeret en række af vores bistandsmål her og får dem fastholdt som en del af vores forpligtelser.

Dertil kommer, at man i sin indsats for det ene sæt rettigheder ikke må tabe det andet af syne, og det er jo her, vi har nogle diskussioner med hinanden her i salen: om man risikerer at tabe det ene sæt rettigheder af syne, når man sætter hårdt ind for det andet. Når man skærer i hjælpen til Malawi eller Eritrea eller simpelt hen bare fjerner hjælpen til Zimbabwe og ser, at store dele af befolkningen virkelig bliver nødlidende, fordi man trækker sig ud, er det altså ganske forskrækkeligt for vores forpligtelser over for menneskerettighederne, hvis man har det andet sæt rettigheder med. Jeg ved godt, at regeringen og ministeren gerne vil det, men så er det også vigtigt at fastholde det. Vi kan omvendt se, hvordan man i sin tid arbejdede med Sydafrika: Man sanktionerede målrettet og sikrede, at bistanden i øvrigt blev opretholdt til samfundet, så det ikke gik i stykker ved samme lejlighed. God måde at gøre det på!

Vil man ramme et undertrykkende regime, gælder det om at sigte ordentligt med målrettede sanktioner mod regimet og altså ikke ødelægge landenes grundlæggende struktur og dermed befolkningen. Der vil altid være mennesker, selv tæt på toppen, der er imod regimet og derfor bør støttes i deres bestræbelser på at styrke menneskerettighederne.

I arbejdet vil såvel kvindernes ligestilling som børns rettigheder være glimrende mål for vores indsats, og uddannelse, sundhed og miljø er uundværlige bestanddele i arbejdet på at sikre deres liv. Men også arbejdet med politi, domstole, straffrihed, torturkonvention, bekæmpelse af racediskrimination osv. finder sin dynamiske plads, når det sker i denne sammenhæng.

Regeringen skal selvfølgelig roses for sin indsats, og her vil jeg specielt nævne de handicappede, da det jo er noget, der har spillet en stor